

Odvjetnik Damir Linta

Zagreb, Veslačka 15b

21. srpnja 2025.

TRGOVAČKOM SUDU U ZAGREBU,

STALNOJ SLUŽBI U KARLOVCU

na poslovni broj: **St-2882/2023**

stečajni postupak nad stečajnim dužnikom

REMONT NAFTNIH POSTROJENJA d.o.o. U STEČAJU, OIB: 49596297348

stečajni vjerovnik: ENSERV EUROQUIP Energy Industry Equipment, Sales and Service GmbH, Celle, Heineckes Feld 14, Njemačka, OIB 46144439455
(zastupa ga odvjetnik Damir Linta iz Zagreba)

Očitovanje o podnesku Pacak Mirjane i Matije od 10.7.2025.

Stečajni vjerovnik ENSERV EUROQUIP Energy Industry Equipment, Sales and Service GmbH (dalje u tekstu: Enserv) ovim se podneskom očituje o podnesku razlučnih vjerovnika Mirjane i Matije Pacak (dalje u tekstu: razlučni vjerovnici) od 10. srpnja 2025. godine. Očitujemo se redom navoda u podnesku razlučnih vjerovnika.

1.

1.1 Nije ostvarena niti jedna od zakonskih pretpostavki da sud odbaci stečajni plan po službenoj dužnosti. Razlučni vjerovnici u svom podnesku ne navode (pa ni ne argumentiraju niti dokazuju) postojanje okolnosti taksativno navedenih u članku 317. Stečajnog zakona zbog kojih bi sud mogao odbaciti stečajni plan po službenoj dužnosti.

1.2 Poštivani su svi propisi o podnošenju i sadržaju plana (a i da nisu, podnositelj plana bi te nedostatke mogao otkloniti unutar primjerenoga roka koji bi mu odredio sud). Prema tome, ne postoji okolnost iz članka 317. stavka 1. točke 1. Stečajnog zakona.

1.3 Plan je podnijela stečajna upraviteljica (a ne dužnik) i ne samo da ima izgleda već je izvjesno da će stečajni vjerovnici prihvatiti podneseni plan. Smatramo da su realni izgledi da sud potvrdi stečajni plan (ne vidimo zbog čega ga ne bi potvrdio nakon što

budu ispunjeni uvjeti predviđeni planom). Prema tome, ne postoje ni okolnosti iz članka 317. stavka 1. točke 2. Stečajnog zakona.

1.4 Ne samo da se mogu ostvariti prava koja bi sudionici trebali steći prema provedbenoj osnovi plana koji je podnijela stečajna upraviteljica (a ne dužnik), već je sasvim izvjesno da će se ta prava ostvariti. Prema tome, ne postoji ni okolnost iz članka 317. stavka 1. točke 3. Stečajnog zakona.

2.

Razlučni vjerovnici u podnesku navode da predloženi stečajni plan predstavlja „*prikriveni način preuzimanja vrijedne nekretnine*“. Stečajni plan ništa ne prikriva, već izrijeком predviđa da će pravo vlasništva nekretnine biti preneseno na trgovačko društvo koje će tek biti osnovano (koje će, dakle, „preuzeti nekretninu“), te eksplicitno navodi sve relevantne novčane iznose i detaljno elaborira moguće ishode prodaje nekretnine u stečajnom postupku. Prijenos prava vlasništva nekretnine na novo društvo u skladu je s odredbom članka 303. stavka 2. druge alineje Stečajnog zakona, što je navedeno i u samom stečajnom planu. Prijenos imovine nije zakonom uvjetovan omjerom procijenjene vrijednosti imovine i bilo kakvih cijena.

3.

3.1 Pogrešna je tvrdnja razlučnih vjerovnika da bi u stečajnom postupku nekretnina bila prodana po cijeni koja bi bila znatno viša od „*cijene*“ preuzimanja nekretnine na osnovi stečajnog plana.

3.2 Odredbom članka 303. stavka 2. pete alineje Stečajnog zakona izrijeком je dopušteno raspodijeliti imovinu dužnika između vjerovnika, neovisno o procijenjenoj vrijednosti te imovine i o eventualno predvidivom ishodu prodaje te imovine u stečajnom postupku. Po pravnom načelu ako je dopušteno više dopušteno je i manje, zakonska odredba koja dopušta raspodjelu imovine stečajnog dužnika između vjerovnika isključuje bilo kakvu mogućnost tumačenja da bi prijenos imovine na novo društvo bio ili trebao biti uvjetovan nekim omjerom nekih vrijednosti i cijena (pogotovo kada novo društvo trebaju osnovati stečajni vjerovnici).

3.3 Razlučni vjerovnici izjednačavaju procijenjenu vrijednost nekretnine, fer ili tržišnu vrijednost nekretnine u trenutku prodaje i cijenu koja bi mogla biti postignuta na javnoj dražbi u stečajnom postupku. Takvo izjednačavanje je pogrešno i neosnovano, što potvrđuje desetogodišnja statistika javnih dražbi koje provodi Financijska agencija. Podnesak razlučnih vjerovnika implicira da bi u stečajnom postupku nekretnina bila prodana po procijenjenoj vrijednosti od oko 3 milijuna eura, ali takvo predviđanje je pogrešno, suprotno statistici i nema realnog uporišta.

3.4 Prema službenim podacima Financijske agencije¹, u posljednjih desetak godina na prvoj dražbi je prodano tek oko 40% nekretnina (što ne znači da su prodane po procijenjenoj vrijednosti), na trećoj oko 24%, dok je na četvrtoj dražbi prodano oko 12% nekretnina od čega je 14 nekretnina prodano po početnoj cijeni od 1 HRK odnosno 1 EUR. Ta statistika ne obuhvaća neuspješne dražbe (koje nisu završile prodajom). Prema toj statistici, teoretska mogućnost da nekretnina bude u stečajnom postupku prodana po procijenjenoj vrijednosti podjednako je ili manje vjerojatna od mogućnosti (rizika) da nekretnina bude prodana za četvrtinu procijenjene vrijednosti ili manje, pa čak i za 1 EUR ili da uopće ne bude prodana. Nije moguće predvidjeti po kojoj bi cijeni nekretnina bila prodana u stečajnom postupku, ali općepoznato je da se na javnim dražbama u stečajnim postupcima nekretnine u pravilu prodaju po cijenama znatno nižim od procjene.

4.

4.1 Razlučni vjerovnici pogrešno navode sadržaj stečajnog plana. Predloženim stečajnim planom nije predviđeno da novo društvo osniva Enserv (koji nije „strateški“ nego je stečajni vjerovnik), već je predviđeno da novo društvo osnuju stečajni vjerovnici koji to žele, uz mogućnost da neki stečajni vjerovnici naknadno steknu poslovne udjele u novom društvu. Također, novo društvo neće preuzeti samo imovinu, već i određene obveze.

4.2 Vjerovnici II. višeg isplatnog reda ne namiruju se samo iz poslovanja novog društva već će se namiriti i iz imovine, ili prvenstveno iz imovine, ali pod uvjetima unovčenja imovine koji su znatno povoljniji od prodaje u stečajnom postupku.

5.

Osim što će u novo društvo uložiti oko 300.000 eura, osnivači će imati (i već imaju) i određene troškove, novo društvo će s imovinom preuzeti i određene obveze, a osnivači će preuzeti i poslovni rizik koji također treba valorizirati. Zbog toga je omjer inicijalnog ulaganja u novo društvo i procijenjene vrijednosti nekretnine potpuno irelevantan i sam po sebi nikako ne može narušiti načela pravičnosti i zakonitosti (razlučni vjerovnici taj omjer navode čini se samo zato da podupru pogrešnu, paušalnu, neosnovanu i neodrživu tvrdnju da je stečajni plan štetan, nepravičan i nezakonit). Stečajni plan nije nametnut stečajnim vjerovnicima, oni slobodno odlučuju o planu u skladu sa zakonom, stečajni plan nije štetan ni za jednog stečajnog (niti razlučnog) vjerovnika te ničim ne narušava načelo pravičnosti i zakonitosti. Naglašavamo, stečajnim je planom predviđeno da svi stečajni vjerovnici mogu biti osnivači ili kasnije članovi novog društva i nijedan

¹ podaci objavljeni 22.5.2025. na pravnom portalu IUS INFO u stručnom članku naslovljenom „Zašto ne treba mijenjati postojeći način unovčenja nekretnina nad kojima postoji razlučno pravo u stečajnom postupku?“

vjerovnik po stečajnom planu nema neki poseban tretman ili položaj. Stečajni plan ne omogućuje nijednom vjerovniku (pa niti Enservu) da stekne bilo kakvu (a kamo li „ogromnu“) korist na štetu ostalih vjerovnika.

6.

Suprotno tvrdnjama razlučnih vjerovnika, stečajni vjerovnici su oštećeni stanjem stečajnog dužnika koje je dovelo do stečaja, a ne stečajnim planom kojim se ta šteta umanjuje ili eliminira. S obzirom da je Matija Pacak bio direktor stečajnog dužnika a Mirjana Pacak (njegova majka) je vodila računovodstvo stečajnog dužnika i sastavljala (upitna) financijska izvješća, utoliko su potencijalno suodgovorni za stanje stečajnog dužnika i za štetu koja je nesavjesnim vođenjem poslova nanesena stečajnom dužniku i vjerovnicima. Zbog toga stečajni plan ni osobno za razlučne vjerovnike nije štetan i u njihovom je interesu, jer se navedena šteta stečajnim planom umanjuje.

7.

Stečajni plan ne predviđa da bilo koji vjerovnik (pa niti „strateški“) namiruje ostale vjerovnike. Tražbine stečajnih vjerovnika će namiriti novo društvo, a uz to razlučnim vjerovnicima ostaju uknjižene hipoteke. Novo društvo će namiriti stečajne vjerovnike ne samo (i ne prvenstveno) iz prihoda od budućeg poslovanja, već i iz prihoda od prodaje i eventualnog drugog raspolaganja imovinom, s time da se stečajnim planom omogućuje da imovina bude unovčena u uvjetima i na način koji su znatno povoljniji i izgledniji od prodaje u stečajnom postupku (što je objašnjeno u stečajnom planu i općepoznato je). To nikako ne ugrožava prava vjerovnika. Ocjenu je li to neizvjesnost ili izvjesnost i je li im to prihvatljivo Stečajni zakon prepušta stečajnim vjerovnicima koji odlučuju o stečajnom planu. Razlučnim vjerovnicima ostaju nedirnutе njihove hipoteke, što je izrijeком navedeno u stečajnom planu i nema potrebe niti obaveze da se u stečajnom planu navede išta više od toga. Takav stečajni plan nikoga ne diskriminira (a razlučni vjerovnici niti ne navode koga bi to stečajni plan diskriminirao) i nije protupravan (a razlučni vjerovnici niti ne navode kojoj bi to odredbi kojeg zakona stečajni plan bio protivan).

8.

Razlučni vjerovnici „alarmiraju“ navodnu potpunu neizvjesnost za 1,1 milijun EUR tražbina, ali propustili su taj 1,1 milijun ukalkulirati prilikom ocjene o „ogromnoj koristi“ koju stečajni plan navodno omogućuje „strateškom vjerovniku“. I u tom dijelu podnesak razlučnih vjerovnika je proturječan, što samo po sebi ukazuje na neosnovanost tvrdnji iznesenih u podnesku. Ponavljamo, namirenje više od 1,1 milijun tražbina (jer treba računati i osporene tražbine) ne ovisi o uspješnosti budućeg poslovanja novog društva, jer te tražbine mogu biti namirene iz vrijednosti imovine (ako bude potrebno), s time da

se stečajnim planom omogućuje znatno povoljnije i uspješnije unovčenje imovine od prodaje u stečajnom postupku, što je izrijeком elaborirano u stečajnom planu. Da li to vjerovnike „stavlja u potpuno neizvjesnu poziciju“ ili ne, tu ocjenu Stečajni zakon prepušta tim vjerovnicima. Kategorička tvrdnja razlučnih vjerovnika „da je jedini cilj ovog plana omogućiti strateškom vjerovniku stjecanje vrijedne imovine po simboličnoj cijeni“ zlonamjerna je i očigledno potpuno neutemeljena. Ponavljamo, stečajni plan predviđa da svi stečajni vjerovnici mogu biti osnivači ili naknadno postati članovi novog društva.

9.

Na špekulacije razlučnih vjerovnika kolika bi cijena mogla biti postignuta na javnoj dražbi odgovorili smo u točki 3.4. U svojoj špekulaciji razlučni vjerovnici pogrešno naglašavaju početne cijene. Relevantne su najniže dopuštene cijene u pojedinim dražbama (na trećoj dražbi to je četvrtina procijenjene vrijednosti, a na četvrtoj simbolično 1 EUR).

10.

Usporedba inicijalnog ulaganja u novo društvo sa cijenom koja bi mogla biti postignuta na trećoj (ili bilo kojoj) dražbi također je irelevantna, zbog razloga navedenih u točki 3.4. Međutim, ako se već tako uspoređuje, onda bi se inicijalno ulaganje u novo društvo moglo usporediti i sa minimalnom cijenom od 1 EUR po kojoj bi nekretnina barem teoretski mogla biti prodana u stečajnom postupku, ili bi se mogla usporediti s mogućnošću da nekretnina uopće ne bude prodana na javnoj dražbi.

11.

Očito je pogrešan i tendenciozan „izračun“ i tvrdnja stečajnih vjerovnika da „... strateški vjerovnik de facto preuzima imovinu vrijednu preko 3,2 milijuna EUR za manje od 300.000,00 EUR...“. Procjena imovine je pogrešan parametar, jer ona služi samo za određivanje početne i minimalne cijene na javnoj dražbi u stečajnom postupku. Procjena ništa ne jamči niti osigurava. Relevantni parametri su mogući ishodi prodaje imovine na javnoj dražbi u stečajnom postupku, za što je relevantna statistika iznesena u točki 3.4. Novo društvo neće dobiti likvidnu imovinu bez tereta i obveza, već će dobiti nekretninu opterećenu hipotekama koje treba uvećati za kamate i troškove. Uz to, novo društvo će preuzeti dugove u iznosima utvrđenih tražbina s kamatama i spornih tražbina s kamatama i troškovima i podmiriti će troškovima stečajnog postupka. Izvjesno je da će se po stečajnom planu stečajni vjerovnici namiriti u cijelosti i zasigurno će se po stečajnom planu namiriti u znatno većem iznosu nego što bi to bilo u slučaju unovčenja stečajne mase u stečajnom postupku. Ponavljamo, po stečajnom planu stečajni vjerovnici mogu biti osnivači i članovi novog društva. Navodna „ogromna korist“ za „jednu stranu“ ne postoji. Nema nikakve garancije da će novo društvo srednjoročno i

dugoročno ostvarivati dobit nakon što u cijelosti podmiri sve obveze po stečajnom planu, a stečajni plan ne bi bio protivan zakonu ni kada bi takva garancija postojala. Ako su razlučni vjerovnici tako sigurni u tu „ogromnu korist“, kako to da nisu spremni uložiti svoj novac u tu „ogromnu korist“ to jest u novo društvo i tako participirati u toj „ogromnoj koristi“?

12.

Potpuno je nejasno gdje su razlučni vjerovnici pronašli podatak da „preko 4,5 milijuna EUR tražbina ostaje nenamireno ili neizvjesno“. To ne piše u stečajnom planu.

13.

Stečajni plan je izradila stečajna upraviteljica (a ne „strateški vjerovnik“) po odluci skupštine vjerovnika, a sud će odlučiti o tome hoće li stečajni plan potvrditi (nadamo se da hoće). Prema tome, Stečajnim planom Enserv ne stvara niti može sebi stvoriti nikakvu privilegiranu poziciju (a pogotovo ne poziciju da kontrolira postupak i preuzme imovinu pod povoljnim uvjetima na štetu ostalih stečajnih vjerovnika). Ali da, Enserv želi da se stečajnim planom izbjegne prodaja imovine u stečajnom postupku (što Stečajni zakon omogućuje i dopušta) i to je u najboljem interesu svih vjerovnika. Tu nema govora ni o kakvom sukobu interesa.

14.

Stečajni zakon (članak 146.) izrijekom dopušta otuđenje tražbine u stečajnom postupku. Stjecatelj tražbine stupa u pravni položaj svoga prednika, dakle ne može nikako steći povoljniji položaj od svog prednika. Tražbina može biti otuđena (prenesena) bilo kojoj osobi (uključujući stečajne i razlučne vjerovnike). U pogledu mogućnosti kupnje tražbina (a ni inače) Enserv nije bio ničim i ni u čemu privilegiran. Okolnost da je Enserv zakonito kupio i stekao tražbine nema utjecaja na stečajni plan (Enserv je samo stupio u pravni položaj svojih prednika). Razlučni vjerovnici nisu objasnili da li bi i kako bi kupnja tražbina mogla utjecati na zakonitost stečajnog plana. Kupnja tražbina ne utječe na zakonitost stečajnog plana. O otuđenju tražbina još par riječi dolje u točki 23.

15.

15.1 Upravo suprotno paušalnoj tvrdnji razlučnih vjerovnika, stečajni plan omogućuje prodaju imovine (ako bude potrebna) pod znatno povoljnijim uvjetima i sa znatno boljim izgledima nego u slučaju prodaje u stečajnom postupku, što je dostatno obrazloženo u stečajnom planu. Općepoznato je da se u prisilnoj brzoj prodaji na javnoj dražbi u stečajnom postupku (kao i u ovrsi) uvijek, bez iznimke, postižu niže cijene od cijena u slobodnoj prodaji.

15.2 Razlučni vjerovnici tvrde da „sve relevantne ekonomske analize nedvojbeno pokazuju da predloženi plan očigledno ne dovodi do bolje realizacije vrijednosti imovine...“, ali ne navode nijednu od tih navodnih ekonomskih analiza. Takve analize ne postoje.

16.

U stečajnom planu je dostatno objašnjeno kako će tražbine biti namirene u cijelosti. Nije nužno da stečajni plan sadrži neki investicijski projekt (niti je nužno planirati investiciju). U podnesku razlučnih vjerovnika nema objašnjenja kako bi to bili žrtvovani interesi većine vjerovnika kad stečajni plan predviđa podmirenje svih tražbina u cijelosti, s kamatama. Stečajni plan ne žrtvuje interese nijednog vjerovnika niti pogoduje Enservu (koga razlučni vjerovnici nazivaju „strateški vjerovnik“). Enserv se posebno niti ne spominje u stečajnom planu, osim kao stečajni vjerovnik. Ponavljamo, stečajni plan predviđa prijenos imovine na novo društvo koje uz imovinu preuzima i određene obveze (a ne omogućuje „strateškom vjerovniku“ stjecanje vrijedne imovine, pogotovo ne po simboličnoj cijeni). Stečajni plan obvezuje novo društvo da ispuni preuzete obveze prema vjerovnicima u cijelosti, s kamatama. Cilj stečajnog plana je bolje namirenje stečajnih vjerovnika. Razlučni vjerovnici nisu objasnili kako bi to moglo predstavljati „grub napad na temeljna načela stečajnog postupka“ kad stečajni plan upravo omogućuje „maksimalizaciju koristi“ za sve stečajne vjerovnike.

17.

Suprotno tvrdnji razlučnih vjerovnika, pravni oblik novog društva (d.o.o.) određen je u prilogu koji je sastavni dio plana, upravljačku strukturu i mehanizme nadzora nad radom novog društva određuje Zakon o trgovačkim društvima (odredbe o zaštiti vjerovnika i o odgovornosti članova uprave i članova društva), stečajnim planom vjerovnici dobivaju ovršnu ispravu a garancija za namirenje je vrijednost imovine (kao i u stečajnom postupku, ali pod povoljnijim uvjetima eventualnog unovčenja).

18.

Uvjeti zajma za namirenje vjerovnika prvog višeg isplatnog reda nisu relevantni za namirenje tih vjerovnika. Važno je da osnivači novog društva preuzmu obvezu da osiguraju novac za namirenje vjerovnika prvog višeg isplatnog reda i da tu svoju obvezu ispune. Ako ju ne bi ispunili, vjerovnici bi mogli pokrenuti ovrhu i namiriti se iz imovine (ali do toga neće doći jer će spomenuta obveza biti ispunjena). Enserv je jedini od stečajnih vjerovnika izjavio da prihvaća biti osnivač, dakle biti će jedini osnivač novog društva. Također, Enserv je stekao sve tražbine svih vjerovnika prvog višeg isplatnog reda i time stupio u njihov pravni položaj u stečajnom postupku. To su dodatni razlozi

zbog kojih uvjeti zajma za namirenje vjerovnika prvog višeg isplatnog reda nisu relevantni pa nema potrebe te uvjete određivati stečajnim planom.

19.

Da novo društvo stekne sve tražbine stečajnog dužnika (uključujući nepoznate, neizvjesne i sporne tražbine), time bi imovina novog društva bila uvećana. Suprotno tvrdnji razlučnih vjerovnika, uvećanje imovine novog društva nikako ne može biti rizik za vjerovnike novog društva i ne može onemogućiti izvršavanje plana, već naprotiv.

20.

Eventualne greške u planu mogu biti ispravljene. Za ispunjenje stečajnog plana nije važan iznos temeljnog kapitala novog društva (jer u krajnjoj liniji novac uplaćen za temeljni kapital mogao bi odmah biti potrošen), već je važno da novo društvo dobije dovoljno novca za ispunjenje plana i da taj novac pravovremeno uplati sudu, odnosno stečajnom dužniku i stečajnim vjerovnicima. S jedne strane, iznos temeljnog kapitala nije garancija za ispunjenje plana (garancija je imovina), a s druge strane mogućnost da novo društvo pribavi novac na više mogućih osnova i iz više izvora (a ne samo iz temeljnog kapitala ili subordiniranog zajma) ne dovodi u pitanje ispunjenje plana, već naprotiv.

21.

Stečajni vjerovnici ne ovise o budućem uspješnom poslovanju novog društva, jer će se moći namiriti iz same imovine, koja po stečajnom planu i po prirodi stvari može biti unovčena na način koji je znatno povoljniji od prodaje u stečajnom postupku. Zbog toga je stečajni plan prihvatljiv i ostvariv i bez detaljno razrađenog poslovnog plana. Uostalom, ako stečajni vjerovnici prihvate stečajni plan to će značiti da je stečajni plan prihvatljiv.

22.

Stečajni zakon izrijeком dopušta da se u stečajnom planu odstupa od zakonskih odredbi o unovčenju i raspodjeli stečajne mase (članak 303. stavak 1. Stečajnog zakona). Upravo je smisao stečajnog plana da se stečajna masa unovči (ili ne unovči) i raspodijeli na drugačiji način pa i u duljim rokovima namirenja. Zbog toga su bespredmetne tvrdnje razlučnih vjerovnika da plan krši načela hitnosti i ekonomičnosti postupka. Uostalom, po ovom stečajnom planu stečajni postupak će biti dovršen prije i s manje troškova nego da stečajnog plana nema. Isto važi i za navode razlučnih vjerovnika u vezi s transparentnošću javne dražbe. Stečajni zakon između ostalog dopušta i stečajni plan po kojem se imovina stečajnog dužnika uopće ne prodaje (pa dopušta i da se imovina

eventualno prodaje nakon završetka stečajnog postupka, na neki drugi način a ne na javnoj dražbi).

23.

Neosnovan je i pogrešan navod razlučnih vjerovnika da „*plan stvara nedopustiv konflikt interesa kroz kupnju tražbina od strane strateškog partnera koji istovremeno preuzima imovinu*“. Prije svega, ponavljamo, stečajni plan ne predviđa da neki „strateški partner“ preuzima imovinu, već predviđa prijenos imovine na novo trgovačko društvo u kojem svi stečajni vjerovnici mogu imati poslovne udjele. Nema nikakve zakonske zapreke niti ograničenja da bilo koji stečajni vjerovnik ili bilo koja osoba koja nije stečajni vjerovnik stekne tražbinu bilo kojeg stečajnog vjerovnika. Izrada, prihvaćanje i potvrda stečajnog plana nisu zapreka za otuđenje tražbina, i obrnuto. Stečajni plan ne sadrži (niti treba sadržati) odredbe o kupnji tražbina. Potpuno je nejasno kako bi to stečajni plan uopće mogao stvarati konflikt interesa te koji i čiji bi to interesi bili sukobljeni. Okolnost da je Enserv kupio tražbine stečajnih vjerovnika (i stupio u njihov pravni položaj u stečajnom postupku) ne ugrožava interese nijednog stečajnog vjerovnika ni razlučnih vjerovnika, niti omogućava Enservu „*manipulaciju cijelim postupkom*“. Enserv je kupio i stekao tražbine u skladu sa zakonom. Pogledajmo ovo pitanje sa stajališta stečajnih vjerovnika koji su otuđili svoje tražbine. Zbog čega razlučni vjerovnici smatraju da stečajni vjerovnici ne bi smjeli otuđiti svoje tražbine, ili da ih ne bi smjeli prodati Enservu? Zašto na primjer radnici ne bi smjeli brže i lakše dobiti svoj novac i platiti djeci ljetovanje? Na ta pitanje razlučni vjerovnici dakako ne nude odgovore.

24.

Predloženi stečajni plan potpuno je u skladu sa zakonom. Apsurdne su kvalifikacije razlučnih vjerovnika da plan „*stvara precedent*“ koji bi omogućio zloupotrebe, da bi plan „*doveo do urušavanju povjerenja u cijeli stečajni sustav*“ te da plan „*predstavlja direktan napad na integritet stečajnog postupka*“, „*omogućava sistemsko zlostavljanje stečajnog postupka*“ i „*predstavlja grub napad na temeljne principe stečajnog prava*“. Stečajni plan je u skladu sa zakonom. Stečajni zakon dopušta i omogućuje između ostalog i stečajni plan kakav je izrađen u ovom postupku.

25.

Podnesak razlučnih vjerovnika svodi se na pogrešnu i neutemeljenu tvrdnju da je stečajni plan očigledno štetan za stečajne vjerovnike. Razlučni vjerovnici ne navode i ne objašnjavaju kako i zašto bi plan bio štetan za vjerovnike i u čemu bi se sastojala šteta s obzirom da plan predviđa potpuno namirenje stečajnih vjerovnika s kamatama. Nasuprot tome, u stečajnom planu je obrazloženo kako i zašto će po stečajnom planu

vjerovnici proći bolje nego da plana nema. Zbog toga ne možemo drugo nego ponoviti i naglasiti da stečajni plan nije štetan za vjerovnike.

26.

Izričaj točke V. podneska razlučnih vjerovnika smatramo krajnje neprihvatljivim. Razlučni vjerovnici „...*kategorički traže od naslovnog Suda...*“ pa u nastavku pišu „*Sud je dužan...*“, dakle ne dopuštaju mogućnost drugačije odluke suda i impliciraju da je sud dužan usvojiti njihov zahtjev (što zvuči kao da naređuju sudu i ignoriraju ostale sudionike postupka) i u nastavku „...*traže od suda da ih prihvati kao jedine istinite činjenice ... jer bio kakvo drugačije tumačenje bi značilo direktno negiranje osnovnih načela pravičnosti i zakonitosti...*“, dakle po razlučnim vjerovnicima sud nema što nego prihvatiti „apsolutnu istinu“ razlučnih vjerovnika na što ostali sudionici postupka valjda imaju šutjeti. Dakako, ovakav izričaj posljedica je i izraz nedostatka argumenata.

Stečajni dužnik po punomoćniku